

שמעו דבר ה' בית יעקב

שָׁמְעוּ דְבַר ה' בֵּית יַעֲקֹב וְכָל מִשְׁפְּחוֹת בֵּית יִשְׂרָאֵל ... כֹּה אָמַר ה' מִה מִצְאוּ אֲבוֹתֵיכֶם בִּי עוֹל כִּי רָחֲקוּ מֵעָלַי וַיֵּלְכוּ אַחֲרֵי הַהֶבֶל וַיִּהְיֶה לָּו: (ירמיהו ב ד).¹

שמות רבה פרשת יתרו, פרשה כז סימן ט

"וישמע יתרו" - זהו שכתוב: "שמעו דבר ה' בית יעקב וכל משפחות בית ישראל" (ירמיהו ב ד).² זהו שאמר הכתוב: "בני אם ערבת לרעך, תקעת לזר כפך... נלכדת באמרי פיך..." (משלי ו א-ג) - אמר רבי נחמיה: נאמר על החברים.³ כל הימים שאדם חבר, לא אכפת לו בצבור ואינו נענש עליו. נתמנה אדם בראש ונטל טלית,⁴ לא יאמר: לטובתי אני נזקק, לא אכפת לי בצבור. אלא כל טורח הצבור עליו. אם ראה אדם מעביר בַּיָּא על חברו,⁵ או עובר עבירה ולא ממחה בידו, הוא נענש עליו. ורוח הקדש צווחת: "בני אם ערבת לרעך" - אתה ערב עליו ... אלו ישראל, שהם ערבים בינם ובין הקב"ה ... לכך, בדין הוא שתשמעו, הוי: "שמעו דבר ה' בית יעקב". ואם לאו, תענשו בערבות, הוי: "בני אם ערבת לרעך".⁶

דבר אחר: "שמעו דבר ה' - זהו שכתוב: "הטו אוזניכם ולכו אלי, שמעו ותחי נפשכם" (ישעיה נה ג) - היאך חביבים ישראל שהוא מפתה אותם!⁷ אמר להם: אם יפול אדם מראש הגג, כל גופו לוקה. והרופא נכנס אצלו ונותן לו רטייה בראשו וכן בידיו וכן ברגליו ובכל אבריו - נמצא כולו רטיות. אני איני כך, אלא רמ"ח אברים באדם הזה, והאוזן אחד מהם. וכל הגוף מלוכלך בעבירות, והאוזן שומעת, וכל הגוף מקבל חיים, הוי: "שמעו ותחי נפשכם". לכך אמר: "שמעו דבר ה' בית יעקב".⁸

פסיקתא דרב כהנא (מנדלבוים) פסקא יד - שמעו

¹ הפטרת שבת פרשת מסעי, בין אם נפרדת ובין אם מחוברת עם פרשת מטות כמו השנה, לעולם תהיה הפטרה שנייה של פורענות, הלקוחה כקודמתה (בפרשת מטות או פנחס) מספר ירמיהו וממשיכה במקום שהראשונה פסקה. ימי בין המצרים עומדים בצל דמותו של ירמיהו הנביא, נביא הזעם והחורבן, עליו כבר הרחבנו בדברינו [הנביא ירמיהו](#) בפרשת מסעי בשנה האחרת. ראה גם דברינו [דברי ירמיהו](#) בפרשת פנחס על הפטרת הפורענות הראשונה. והשבת אנחנו ממשיכים בהפטרת "שמעו דבר ה' בית יעקב", שהיא כאמור המשך ישיר להפטרת שבת שעברה (מי עוד מכיר הפטרת המשך כמו זו, גם לא בשבתות עוקבות?).

² יש לא מעט פסוקים בנביאים המתחילים ב: "שמעו דבר ה'", חלקם נראה גם להלן. אין בידינו מקור מדרש זה לדעת לאיזה מהם מכוון המדרש, מה גם שהמעתיקים והמלבה"דים מקצרים בד"כ בציטוטי הפסוקים (ע"מ להרוויח מקום). בנוסח המודפס שבידינו (א.א. הלוי) מופיע ההמשך "בית יעקב" וגם לפי תוכן המדרש, המדבר על ערבות, נראה שאין ספק שכוונתו לפסוק מהפטרת השבת בירמיהו, שהוא חיובי, אך גם דורש ותובע. לפיכך, הבאנו את הפסוק בהרחבה: "שָׁמְעוּ דְבַר ה' בֵּית יַעֲקֹב וְכָל מִשְׁפְּחוֹת בֵּית יִשְׂרָאֵל".

³ חבר הוא מי שמקפיד ומדקדק במצוות כמו דיני טומאה וטהרה ומצוות התלויות בארץ (הפרשת תרומות ומעשרות באופן מלא).

⁴ גלימה מיוחדת (טוגה) המסמלת בעל משרה. ראה אבן שושן. וכאן הוא כנראה המקור.

⁵ עושה עוול או חמס. ראה בראשית רבה צג סימן ו: "בי אדוני - בַּיָּא אתה מעביר עלינו" - דברי יהודה ליוסף בתחילת פרשת ויגש.

⁶ כבר הרחבנו לדון במדרש זה בדברינו [אני ואתה עומדים ביצה - או נצחת או נצחתי](#) בפרשת יתרו. שם הדגש היה על החבר שיושב ספון באהלה של תורה ופטור מטורח הציבור וכשיצא לחיים הציבוריים ונטל בהם חלק: "כל טורח הציבור עליו" והוא נענש אם אינו מוחה כשצריך. הדגש שם היה על הפסוק ממשלי: "בני אם ערבת לרעך, תקעת לזר כפך... נלכדת באמרי פיך...". כאן, ברצוננו להדגיש את הפסוק מהפטרת השבת בירמיהו: "שמעו דבר ה' בית יעקב וכל משפחות בית ישראל" שמכון על הערבות ההדדית בעם ישראל כולו (לא רק המנהיגים), ערבות בין אדם לחבירו ובינם ובין הקב"ה. האם לחוסר ערבות זו (שהיפוכה בקרע פנימי, מחלוקות ושנאת חיים) מכוון מי שבחר בהפטרה זו לשבת שנייה של בין המצרים?

⁷ מישעיהו אנו למדים לירמיהו שאיננו בא בראש הפטרה בדברי תוכחה, במקל חובלים וזעם, כי אם בדברי נועם ופיתוי. התוכחה, בוא תבוא בהמשך.

⁸ וההמשך שם בשבחו של יתרו: "שע"י שמיעה זכה לחיים ששמע ונתגייר, שנאמר: וישמע יתרו את כל אשר עשה אלהים למשה ולישראל עמו". על כוחה של השמיעה ועל חשיבותה של האוזן בנונתת סם חיים לכל הגוף (או חו"ח ההפך), יש דרשות רבות ומגוונות. כאן נביא רק את הדרשה שבדברים רבה, בתחילת פרשת האזינו, שפותחת כדרכם של מדרשי ילמדנו בהלכה וממשיכה באגדה ומוסר: "הלכה: אדם מישראל שהיה חושש באזנו, מהו שיהא מותר לרפאותה בשבת? כך שנו חכמים: כל שספק נפשות - דוחה את השבת. וזו, מכת האוזן, אם סכנה היא, מרפאים אותה בשבת. רבותינו אומרים: מבקש אתה שלא לחוש באוזניך, ולא אחד מאיבריך? הטה אוזניך לתורה ואתה נוחל חיים ... רבי לוי אמר: האוזן לגוף כקינקל לכלים. שכן הקינקל כמה כלים - ניתנים עליו, ואתה נותן מוגמר תחתיו וכולם מתעשנים. כך, מאתים וארבעים ושמונה איברים שבאדם הזה, על ידי האוזן כולן חיים, שנאמר: שמעו ותחי נפשכם". הפטרת השבת היא 'שנייה לפרענות' וירמיהו ממשיך שם בדברי תוכחה קשים ביותר, אך תחילת דבריו, עפ"י המדרש לפחות, היא קריאה לחיים, היא קריאה לשמיעה ולהאזנה, מהם באים חיים לעולם: "שמעו דבר ה' בית יעקב וכל משפחות בית ישראל". אלא שכדי לקבל חיים משמיעה והאזנה, צריך פתיחות ומוכנות לשמיעה והאזנה. ועכ"פ, קינקל הוא כלי מנוקב שהיו נותנים בו אש וקטורת לתת ריח טוב בבגדים.

"שמעו דבר ה' בית יעקב וכל משפחות בית ישראל" (ירמיה ב ד), אפילו בירידתן הוא קורא אותן "בית ישראל" ... א"ר לוי: למטרונה שהיו לה שני שושבינין, אחד עירוני ואחד בן מדינה.⁹ זה שהיה עירוני היה אומר לה דברים של ניחומים: לא בת טובים את? לא בת גינוסים את?¹⁰ וזה שהיה בן מדינה היה אומר לה דברים של קינתורים: לא בת עניים ירודים את? לא בת סכופים את?¹¹ כך, ירמיה על ידי שהיה עירוני מענתות, היה נכנס לירושלים ואומר לישראל דברים של ניחומים: "שמעו דבר ה' בית יעקב" (ירמיה ב ה) ... ברם ישעיה, על ידי שהיה בן מדינה מירושלם היה אומר לישראל דברים של קינתורים: "שמעו דבר ה' קציני סדום האזינו תורת אלוהינו עם עמורה" (ישעיה א י), לא מן פליטתא דעמה דסדום אתון (לא מפליטי עם סדום אתם)?¹²

פסיקתא דרב כהנא (מנדלבוים) פיסקא יד - שמעו¹³

א"ר לוי: למטרונה שהכניסה למלך שני הדסים ואיבדה אחד מהם והיתה מצירה עליו. אמר לה המלך: שמרי את זה,¹⁴ כאילו ששמרת את שניהם. כך, כיון שעמדו ישראל על הר סיני ואמרו: "כל אשר דבר ה' נעשה ונשמע" (שמות כד ז). איבדו את נעשה, "עשו להם עגל מסכה" (שמות לב ח).¹⁵ אמר להם הקב"ה: שמרו את נשמע, כאילו ששמרתם שניהם.¹⁶

⁹ בניגוד ללשון ימינו, בן עיר או עירוני, הוא איש הפריפריה, מי שגר בעיירה או כפר גדול ובן מדינה הוא בן עיר גדולה הנקראת גם כן. ראה מסכת מגילה, פרק ב משנה ג: "בן עיר שהלך לכרך ובן כרך שהלך לעיר" ושם בני העיר קוראים את המגילה בארבעה עשר באדר. ראה גם מדרש תהלים (בובר) מזמור טו: "משל לעירוני שנכנס למדינה וראה אותן שמוכרין מיני כתייתין וכל דבר. אמר: מי יכול לשבוע מאלו? אמרו לו חביריו: מי שיש לו מעות הרבה". ומדינה היא עיר, כמו למשל בירושלמי יומא פרק א הלכה א: "בשעריך - לרבות שערי המדינה", ובמסכת פסחים נא ע"א: "מעשה ביהודה והלל בניו של רבן גמליאל שיצאו בקורדקסון בשבת בבירי, ולעזה עליהן המדינה", ובאבות דרבי נתן נוסח א פרק יח: "למה היה רבי אלעזר דומה? לרוכל שנטל קופתו ונכנס למדינה ובאו בני המדינה ואמרו לו: שמן טוב יש עמך, פולייטין יש עמך", ועוד. כמו העיר מדינה שבחצי האי ערב והיא מקבילה לפוליס ביוונית. אבל מנגד יש גם "מדינה" במובן רחב יותר של אזור, כמו: "ארץ יהודה אין בה משום סקריקון מפני יישוב המדינה" (תוספתא גיטין פרק ג הלכה י).

¹⁰ ממשפחה מיוחסת שיודעת את מוצאה ושרשרת הדורות. ובימינו, גנום.

¹¹ סכופה הוא כמו סחוף, היינו, דווי, ירוד, מדוכא. ראה אבות דרבי נתן נוסח ב פרק מו: "האומר אלך ואגמול חסד ... שמא אקרא גמול חסד, הרי זה דווי וסכופ". ובראשית רבה פח א: " ... שלא יהיו מונים את ישראל ואומרין להם אומה של דוויים וסכופים אתם".

¹² זה אחד מהמדרשים המעטים בהם ירמיהו הוא המנחם ואילו ישעיהו הוא המוכיח בדברים קשים. ראה פסיקתא רבתי נחמו: "כל מה דאמר ירמיה ופרע, אתא ישעיהו וריפא". ואילו כאן, ירמיהו הקרתי הוא החיובי וישעיהו מהעיר הגדולה הוא הקנתרני. ראה גם ההשוואה הידועה בגמרא חגיגה יג ע"ב עם יחזקאל: "למה יחזקאל דומה - לבן כפר שראה את המלך, ולמה ישעיה דומה - לבן כרך שראה את המלך". שם, למעלתו של ישעיהו, וכאן, לחסרונו. לפעמים, להיות איש העולם הגדול הוא חסרון ולא יתרון. כך או כך, המדרש שלנו עושה את ההשוואה בין "שמעו דבר ה' בית יעקב" של ירמיהו בהפסרת השבת ובין "שמעו דבר ה' קציני סדום" של ישעיהו בשבת חזון הבאה. וכבר באו על כך דברי הגמרא ברכות יט ע"א: "לעולם אל יפתח אדם פיו לשטן". ואחרי כאלו הכל, אי אפשר לקחת מישעיהו את ה"שמעו" האחר, זה שראינו בשמות רבה בו פתחנו: "הטו אָזְנְכֶם וּלְכוּ אֵלַי שְׁמְעוּ וְתַחֲיֵי נַפְשְׁכֶם".

¹³ פסיקתא דרב כהנא ומקבילתה פסיקתא רבתי שעוד נראה להלן, מסודרות כידוע על "מעגל השנה", על השבתות המיוחדות (כמו שקלים, חנוכה, החודש) ולא על פרשות התורה (ראה [ענת ריזול, מבוא למדרשים](#)) ומקדישות פיסקא מיוחדת לכל אחת משלוש שבתות הפורענות ושבע שבתות הנחמה. לפיכך, הן משמשות מקור חשוב למדרשי הפורענות (מלבד איכה רבה כמובן); וביותר, לנבואות הנחמה, שתבואנה ותפרוסנה סוכת שלומן עלינו במהרה בימינו אמן.

¹⁴ את זה שנתור.

¹⁵ בעשיית העגל, אבדו את ה"נעשה".

¹⁶ הקטע עד כאן נמצא גם בשמות רבה כז ט (שהבאנו בתחילת דברינו): "שמעו דבר ה' - משל למלך שאמר לעבדיו שמרו לי ב' כוסות הללו והיה דיאטריטא (כלי זכוכית יקרה). אמר לו: הוי זהיר בהם. עד שהוא נכנס לפלטיין, היה עגל אחד שרוי על פתח הפלטיין. נגח העבד ונשבר אחד מהם. והיה העבד עומד ומרתת לפני המלך. אמר לו: למה אתה מרתת? אמר: שנגחני עגל ושבר אחד משני הכוסות. א"ל המלך: אם כן, דע והיזהר בשני. כך אמר הקב"ה: שני כוסות מזגתם בסיני, נעשה ונשמע. שברתם נעשה עשייתם לפני עגל - היזהרו בנשמע, הוי: שמעו דבר ה' בית יעקב". (שים לב לדימוי של העגל שנגח את העבד וכך נשברה הכוס של נעשה!). וכן הוא בדברים רבה ג י: "שמע ישראל - רבותינו אומרים: למה הדבר דומה? למלך שקידש מטרונה בשתי מרגליות. אבדה אחת מהן. אמר לה המלך: איבדת אחת, שמרי את השנייה. כך קידש הקב"ה את ישראל בנעשה ונשמע. אבדו את נעשה - שעשו את העגל. אמר להן משה: אבדתן נעשה שמרו נשמע הוי: שמע ישראל". וכבר הארכנו במוטיב זה של "שמע ישראל" כתיקון ל"נעשה ונשמע" שנשבר, בדברינו [שמע ישראל ה' אלהינו ה' אחד](#) בפרשת ואתחנן-נחמו. וכאן, הדגש הוא על "שמעו" של ירמיהו.

וכיון שלא שמעו, אמר להם הקב"ה: "שמעו דבר ה' (ירמיה ב ד), עד שלא תשמעו דברי ירמיה.¹⁷ שמעו דברי תורה, עד שלא תשמעו דברי נבואה.¹⁸ שמעו דברי נבואה, עד שלא תשמעו דברי תוכחות. שמעו דברי תוכחות, עד שלא תשמעו דברי קינתורין. שמעו דברי קינתורין, עד שלא תשמעו קל קרנא משרוקיתא (דניאל ג טו).¹⁹ שמעו בארץ, עד שלא תשמעו חוצה לארץ. שמעו חיים, עד שלא תשמעו מתים. ישמעו אודניכן עד שלא ישמעו גופיכן. ישמעון גופיכן עד שלא ישמעו גרמיכון – העצמות היבשות שמעו דבר ה' (יחזקאל לו ד).²⁰

פסיקתא רבתי (איש שלום) פיסקא כז - שמעו

דבר אחר: "שמעו דבר ה' ... בית ישראל" - בטלתם כל הדברות.²¹ אמרתי: "אנכי ה' אלהיך" (שמות כ ב) – "כחשו בה' ויאמרו לא הוא" (ירמיה ה יב). אמרתי: "לא יהיה לך אלהים אחרים" (שמות כ ב) – "כי מספר עריך היו אלהיך יהודה" (ירמיה ב כח). אמרתי: "לא תשא את שם ה' אלהיך לשוא" (שמות כ ז) – "ואם חי ה' יאמרו אכן לשקר ישבעו" (ירמיה ה ב). אמרתי: "זכור את יום השבת לקדשו" (שמות כ ח) – "את שבתותי חללו" (יחזקאל כ כא). אמרתי: "כבד את אביך ואת אמך" (שמות כ יב) – "אב ואם הקלו בך" (יחזקאל כב ז). אמרתי: "לא תרצח, לא תנאף, לא תגנוב" (שמות כ יג) – "הגנוב ורצוח ונאוף והשבע לשקר וקטר לבעל" (ירמיה ז ט). אמרתי: "לא תענה ברעך עד שקר" (שמות כ יג), הכתוב מדבר: "כי קמו בי עדי שקר ויפח חמס" (תהלים כז יב).²² אמרתי: "לא תחמוד בית רעך" (שמות כ יד) – "וחמדו שדות וגזלו" (מכה ב ב). עמי, הרי בטלתם כל הדברות, אפילו דבר אחד אם קיימתם ואני סולח לכם. ואיזה הדבר הזה? - זה יום השבת, שכן הוא אומר לירמיה: "לא תוציאו משא מבתיכם ביום השבת" (ירמיה יז כב), "ואם לא תשמעו אלי לקדש את יום השבת" (שם שם כז) – "כי לחרבה תהיה הארץ" (שם ז ד). לכך נאמר: "שמעו דבר ה' בית יעקב", ואין "דבר" אלא שבת, שנאמר: "ממצוא חפצך ודבר דברך" (ישעיה נח יג),²³ וכן הכתוב אומר: "ואתה דבר אל בני ישראל לאמר אך את שבתותי תשמרו" (שמות לא יג).²⁴

¹⁷ כאן עובר הדרשן לטון תקיף יותר. כיוון שלא קיימו גם את ה"שמעו", גם לא את "שמע ישראל", הנה מגיעים דברי ירמיהו "שמעו דבר ה' בית יעקב" שאולי מתחילים במקל נעם כהזמנות של הרגע האחרון, אבל ממשיכים במקל חובלים וזעם, כפי שאנו למדים מהמשך פרק ב בירמיהו. (ועל מנת לסיים בכ"ז בדבר טוב, מדלגים האשכנזים לתחילת פרק ג והספרדים לתחילת פרק ד).

¹⁸ ראה מסכת נדרים כב ע"ב: "אלמלא חטאו ישראל - לא ניתן להם אלא חמשה חומשי תורה וספר יהושע בלבד, שערכה של ארץ ישראל הוא". דברי הנביאים באו רק משום שחטאו ישראל ואפשר לומר שהרווחנו אותם ביושר (או שלא ביושר).

¹⁹ דברי נבוכדנצר לחנניה, מישראל ועזריה, שבהישמע קול הקרן והחליל, הם מצויים להשתחוות לצלם שעשה. ראה שם.

²⁰ וכן הוא במדרש זוטא - איכה (בובר) פרשה א: "שמעו דבר ה' בית יעקב (ירמיה ב ד). אמר להם הקב"ה לישראל: שמעו דברי תורה עד שלא תשמעו דברי נביאים. שמעו דברי נביאות עד שלא תשמעו דברי תוכחות, שמעו דברי תוכחות עד שלא תשמעו דברי קינתורין ... שמעו בארץ, עד שלא תשמעו בחוץ לארץ. שמעו חיים, עד שלא תשמעו מתים ... הדא הוא דכתיב: כה אמר ה' העצמות היבשות שמעו דבר ה' (יחזקאל לו ד)". וכן הוא בקהלת רבה פרשה ד סימן ג: "ר' יהודה בר' סימון פתר קרייא ביחזקאל. בשעה שעמד על הבקעה ואמר: העצמות היבשות שמעו דבר ה' (יחזקאל לו), מיד: ותקברו עצמות עצם אל עצמו וגו'. אמר להם: בתחילה אמרתי לכם: שמעו דבר ה' בית יעקב (ירמיה ב) ולא שמעתם. ועכשיו שמעתם. בחייכם לא שמעתם, במיתתכם שמעתם! על אותה שעה נאמר: ושבח אני את המתים כגון אני וחבורתי". כאן הטון של "שמעו דבר ה' בית יעקב" של הפטרת השבת הוא קשה וחרף והולך עד חזון העצמות היבשות של יחזקאל. וחזון זה עצמו, נראה מכאן שכוונתו לאותו הדור, שגלה אחרי חורבן בית ראשון ולא זכה לחזור אחרי תום שבעים שנות גלות בבבל ולפיכך, יזכה לקום לתחייה ולחזור. והכל על התפר שבין חורבן בית ראשון ושיבת ציון. אח"כ, הורחב נושא תחיית המתים ע"י חז"ל למשהו עתידי ורחב בהרבה ואכמ"ל.

²¹ פסיקתא רבתי מתחיל בתוכחה גדולה ולכאורה מבין את הפסוק: "שמעו דבר ה' בית יעקב" לחומרה וממשיך את הקו של המדרש בו סיימנו (ושלא כמדרשים שראינו בתחילת דברינו).

²² הדרשן לא מצליח למצוא פסוק מהנביאים על "עד שקר" ולפיכך מגייס את הכתובים. וגם אנחנו לא מצאנו גם לא בעזרת המחשב.

²³ ראה גמרא שבת קיג ע"א וכן קנ ע"א שמפסוק זה לומדים על כיבוד השבת גם בדברים שאינם איסור מלאכה גופא, גם "עובדין דחול", כגון: "שלא יהא דבורך של שבת, כדבורך של חול" וזהו מקור הפיוט: "חפצין אסורים וגם לחשוב חשבונות. הרהורים מותרים וכו'". וראה גם ויקרא רבה לד טז על אמו של ר' שמעון בר יוחאי שהרבחה לדבר בשבת, ועל חסיד אחד שנמנע מלתקן פרצה שנפלה בשבת וחשב לתקנה, ועל השאלה מדוע מותר לומר: "פרנסנו וכלכלנו" בשבת.

²⁴ ראה מקבילה בפסיקתא דרב כהנא פיסקא יג - דברי ירמיהו, שהוא אולי המקור, המסתיימת בלא תחמוד: "אני אמרתי להם לא תחמוד (שמות כ יד), והם לא עשו כן אלא: וחמדו שדות וגזלו בתים ונשאו (מכה ב ב)". אבל כאן, בפסיקתא רבתי, יש המשך ויש תקנה. יש "דבר אחד" שאם תקיימו, יסלח לכם חילול כל עשרת הדברות. ואיזה הוא? זה כיבוד השבת! וזאת, למרות שהשבת היא חלק מעשרת הדברות וכבר אמר לעיל, עפ"י פסוק מירמיהו, שחיללו גם את השבת ושהארץ נדונה לחורבן בשל כך. ובכל זאת, כיבוד השבת "ממצוא חפצך ודבר דבר", לשנות את הדיבור בשבת שלא יהיה כיום חול, ללבוש בגדי שבת (שלא תהא עטיפתך בשבת כעטיפתך בחול, ירושלמי פאה ח ז), יכול למנוע את החורבן, שהרי כנסת ישראל היא בת זוגו של יום השבת משלא נמצא לה בן זוג בימי הבריאה (בראשית רבה יא ח, פסיקתא רבתי פיסקא כג - י' הדברות פ' תליתאה). וכל זאת למדים מהפסוק הפותח את הפטרת השבת: "שמעו דבר ה' בית יעקב!" נראה שיש כאן לימוד ומסר חשוב של כיבוד השבת דווקא בשלושת השבועות וימי בין המצרים!

שבת שלום
חזק חזק ונתחזק
ומברכים מנחם אב
מחלקי המים

מים אחרונים: עוד דרשה אחרונה מפסיקתא רבתי פיסקא כז על הפסוק שלנו: "שמעו דבר ה' - שאם יבואו שמועות רעות עליכם לא יזיקו אתכם, וכן הוא אומר: משמועה רעה לא יירא (תהלים קיב ז). למה? נכון לבו בטוח בה' (שם)".